

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JEFF
LINDSAY

DRAGUL ȘI DEVOTATUL

DEXTER

Traducere din limba engleză
de Răzvan Năstase

PALADIN

Din nou aceeași lună grăsană, care atârnă atât de greu în noaptea tropicală, strigând de pe cerul roșiatic în urechile tremurânde ale acelei voci bine cunoscute și îndrăgite din umbră, Călătorul Întunecat, cuibărit pe bancheta din spate a unui Dodge K, mașina sufletului ipotetic al lui Dexter.

O lună nemernică, un Lucifer gură-bogată, cu o căutătură piezișă, strigând de-a curmezișul unui cer golit de stele către monștrii nocturni de dedesubt, chemându-i să iasă în locurile lor de joacă încântătoare. Chemându-l, de fapt, pe monstrul care pândează chiar acolo, îndărătul unui leandru, cu pielea dungată de la umbrele pe care lumina lunii le prefigurează printre frunze, cu toate simțurile ascuțite, de parcă ar aștepta momentul potrivit pentru a sări din beznă. E Dexter, în întuneric, ascultând groaznicele sugestii șoptite, care se revarsă neîntrerupte spre ascunzătoarea mea.

Dragul meu suflet întunecat mă silește să-mi înfig ghearele acum luminate de lună în carnea atât de vulnerabilă aflată de partea cealaltă a gardului viu. Dar momentul nu-i tocmai potrivit, așa că aștept, privind cu luare-aminte cum trece pe lângă mine victima care nu bănuiește nimic, cu ochii larg deschiși, știind că e cineva la pândă, dar fără să aibă habar că eu sunt *aici*, la doar trei pași, în tufiș. Aș putea foarte bine să mă strecor afară ca un tăiș, așa cum sunt de fapt, și să-mi fac treaba minunată, dar în schimb mă mulțumesc să aștept, presimțit și totuși nevăzut.

O clipă îndelungată și tainică se strecoară tiptil în cea care urmează, și totuși nu găsesc prilejul cel mai potrivit; saltul,

brațul întins, încântarea rece care mă cuprinde în timp ce văd cum groaza se-așterne pe chipul victimei mele...

Dar nu. Ceva nu merge.

Iar acum e rândul lui Dexter să resimtă furnicături discrete în spate, bătaia de aripi a fricii în vreme ce mi-e tot mai limpede că cineva mă vânează *pe mine*. Cine știe ce altă faptură a nopții simte chiar acum aceeași stare interioară absurdă în vreme ce *mă* privește de undeva din apropiere – iar gândul ăsta nu-mi place câtuși de puțin.

Și precum pocnetul scurt al unui tunet, o mână zglobie se ițește de nicăieri și se abate asupra *mea* cât ai clipi, și nu mai apuc decât să trag cu coada ochiului la dinții scânteietori ai unui băiat de nouă ani din vecini.

— Te-am prins! Ptiu, unu, doi, trei, Dexter!

Și, cu viteza sălbatică a ăstora mici, toți ceilalți ies la iveală, chicotesc ca apucații și țipă la mine, în vreme ce eu rămân stingher și umilit în tufiș. S-a sfârșit. Cody, băiatul de șase ani, se holbează la mine dezamăgit, de parcă Zeul Nopții Dexter și-a lăsat de izbeliște Marele Preot. Astor, sora lui de nouă ani, se alătură larmei copiilor înainte să se împrăștie iar în întuneric, spre noi și încâlcite ascunzători, lăsându-mă atât de singur și rușinat.

Dexter iar a fost luat pe nepregătite. Și acum Dexter trebuie să se *pună*. Din nou.

Te-ai putea întreba cum e cu puțință una ca asta? Cum se poate reduce la atâta lucru vânătoria de noapte a lui Dexter? Până acum, a existat întotdeauna un prădător temut și ținut așteptând atenția unui Dexter temut și ținut – și iată-mă, pândind o conservă goală de ravioli, marca Chef Boyardee, care n-a greșit cu nimic altceva decât că sosul din ea n-avea pic de gust. Iată-mă, irosind timp prețios pentru a pierde un joc pe care nu l-am mai încercat de când aveam zece ani. Mai rău, eu trebuie *să mă pun*.

— Unu. Doi. Trei! strig eu, același jucător cinstit și onest dintotdeauna.

Cum se poate una ca asta? Cum e posibil ca Diavolul Dexter să simtă apăsarea acelei luni și să nu-și facă veacul printre măruntaiele cuiva, luând viața cuiva care trebuie neapărat să se supună judecății lui aspre? Cum e cu puțință ca într-o noapte ca asta Răzbunătorul Rece să nu se învoiască să dea o tură alături de Călătorul Întunecat?

— Patru. Cinci. Șase.

Harry, înțeleptul meu tată adoptiv, m-a învățat echilibrul cumpătat între Nevoie și Cuțit. A luat un puști în care se întrevedea dorința imposibil de oprit de a ucide – nicio schimbare aici – și l-a preschimbât într-un bărbat în toată firea care omora doar criminali; Dexter, copoiul care nu-i de rasă pură, cel care se ascunde în spatele unui chip aparent uman și care-i dibuiește pe criminalii-n serie cu adevărat răi, care ucid fără stil și discernământ. Aș fi ajuns și eu unul dintre ei dacă nu ar fi existat Planul lui Harry. „Sunt mulți oameni pe lumea asta care-și merită soarta, Dexter”, așa mi-a spus minunatul meu tată adoptiv polițist.

— Șapte. Opt. Nouă.

M-a învățat cum să-i dibuiesc pe acești tovarăși de joacă, apoi cum să mă asigur că merită o atenție din partea mea și a Călătorului meu Întunecat. Și, în plus, m-a învățat cum să scap basma curată, genul de treabă pe care ți-o poate arăta numai un polițist. M-a ajutat să-mi construiesc o existență plauzibilă și-o ascunzătoare firească, și m-a tot bătut la cap cum că trebuie să-mi găsesc locul undeva și să mă arăt cât se poate de normal în orice privință.

Am învățat, de asemenea, cum să mă-mbrac la patru ace, să zâmbesc, să mă spăl pe dinți. Am devenit un om fals ideal, în stare să rostească toate acele lucruri stupide și fără rost pe care și le spun oamenii unii altora cât e ziuca de lungă. Nimeni nu bănuia ce se ascundea în spatele zâmbetului meu prefăcut. Nimeni în afara surorii mele vitrege, Deborah, desigur, dar până și ea începea să-mi accepte adevărata fire. La urma urmei, aș fi putut să fiu mult mai rău. Aș fi putut deveni

un monstru vicios și nesățul, care omora întruna, lăsând în urma lui munți de carne stricată. În schimbă, iată-mă, de partea adevărului, justiției și a stilului de viață american. În continuare un monstru, desigur, dar m-am curățat binișor după aceea, am devenit monstrul *nostru*, îmbrăcat în alb, roșu și albastru, 100% virtute sintetică. Și-n nopțile acelea în care luna e mai apăsătoare ca oricând, îi găsesc pe ceilalți, cei care profită de nevinovați și nu respectă regulile jocului, și-i fac să dispară în bucățele mici, împachetate cu grijă.

Formula asta elegantă a funcționat de minune de-a lungul anilor de fericită lipsă de umanitate. Între momentele de distracție, mi-am păstrat stilul de viață perfect mediocru într-un apartament ca oricare altul. Nu-ntârziem niciodată la muncă, făceam întotdeauna glumele cele mai potrivite cu colegii mei și eram mereu dispus să dau o mână de ajutor, fără a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, fix cum mă învățase Harry. Viața mea de robot era cuminte, echilibrată și avea o valoare socială izbăvitoare.

Până acum. Într-un fel sau altul, iată-mă, într-o noapte ideală jucându-mă cu niște copii, în loc să mă joc de-a Despicarea Măcelarului cu un amic ales pe sprânceană. Și-n doi timpi și trei mișcări, aș putea, după ce jocul se va fi încheiat, să-i iau pe Cody și Astor și să-i duc înapoi mamei lor, Rita, iar ea mi-ar aduce o doză de bere, i-ar trimite pe copii la culcare și s-ar cuibări lângă mine pe canapea.

Cum se poate una ca asta? Călătorul Întunecat o fi cerut pensie anticipată? Se înmuiase Dexter? Nu cumva, după un hol lung și întunecat, dădusem colțul, ajungând într-o fundătură nepotrivită, și mă transformasem într-un Dexter Domestic? Voi mai așterne oare o picătură de sânge pe o lamelă curată de sticlă, așa cum făceam întotdeauna, savurându-mi trofeul de vânătoare?

— Zece! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Da, chiar așa era.

Dar încotro mă-ndreptam?

Totul a început, desigur, cu sergentul Doakes. Orice supererou trebuie să aibă un vrăjmaș de când lumea, iar el era dușmanul meu. Nu-i greșisem cu absolut nimic, și totuși omul se hotărâse să mă hăituiască, să mă ndepărteze de treaba minunată pe care-o făceam. Eu și umbra mea. Ironia sorții: eu, un analist sânguincios al urmelor de sânge pentru taman aceeași secție de poliție pentru care lucra și el – astfel încât ne aflam în aceeași echipă. Oare era corect din partea lui să mă urmărească așa, doar pentru că din când în când mă mai ocupam și cu activitățile mele nocturne?

Îl știam pe sergentul Doakes mult mai bine decât mi-aș fi dorit, și mult mai mult în afara simplei noastre legături profesionale. Îmi făcusem un scop în viață din a afla mai multe despre el dintr-un motiv simplu: niciodată nu mă plăcuse, în ciuda faptului că-s tare mândru să fiu așa de vesel și de șarmant, de nivel mondial, ce mai. Dar se pare că Doakes își dădea seama că totul era fals; mărinimia mea contrafăcută ricoșa în fața lui ca gâzele de iunie lovite de un parbriz.

În mod firesc, treaba asta mă făcea tare curios. Serios, acum, ce soi de om putea să nu mă placă? Și astfel am început să-l descos nițel și am aflat. Genul de om care putea să nu-l placă pe Fermecătorul Dexter era afro-american, avea patruș-opt de ani și deținea recordul departamentului pentru ridicarea de greutate. Potrivit zvonurilor pe care le-am prins din zbor, era veteran de război, și de când se alăturase departamentului nostru, fusese implicat în mai multe schimburi de focuri care s-au lăsat cu victime, dar fuseseră toate considerate îndreptățite de cei de la Afaceri Interne.

Dar, mai important decât toate astea, descoperisem faptul că undeva, în spatele furiei profunde care-i ardea mereu în priviri, răsună ecoul chicotelii propriului meu Călător Întunecat. Era doar un clinchet stingher și discret, scos de un clopoțel cât se poate de mic, dar eram sigur că-l aud. Doakes își împărțea spațiul intim cu ceva anume, întocmai ca și mine. Cu siguranță nu era vorba de același lucru, dar era ceva cât se

poate de similar, o panteră pe măsura tigrlui meu. O fi fost Doakes polițist, dar era și un criminal cu sânge rece. N-aveam vreo dovadă limpede, dar eram cât se poate de sigur de asta, fără să-l văd cum îi face praf laringele cuiva care traversează neregulamentar.

O ființă rațională și-ar putea închipui că eu și cu el am putea găsi un teren comun de discuție; să bem o cafea, de pildă, timp în care să ne comparăm Călătorii, să vorbim despre domeniul nostru de activitate și să discutăm amical despre diverse tehnici de dezmembrare. Dar ți-ai găsit: Doakes voia să mă vadă mort. Iar mie mi se părea dificil să-i împărtășesc punctul de vedere.

Doakes lucra cu detectiva LaGuerta când ea a murit în condiții dubioase, și de atunci sentimentele lui în privința mea luaseră amploare atât cât să depășească o ură banală. Doakes era convins că aveam ceva de-a face cu moartea lui LaGuerta. Ceea ce era complet neadevărat și foarte nedrept din partea lui. Nu făcusem altceva decât să privesc – ce-i rău în asta? Desigur, îl ajutasem pe adevăratul criminal să scape, dar la ce te-ai fi putut aștepta? Ce fel de om e acela care și-ar da în vileag propriul frate? Mai ales când fratele făcuse o treabă ca la carte.

Ei bine, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa-mi spun mereu. Sau cel puțin destul de frecvent. Sergentul Doakes putea să creadă ce pofta, mi-era totuna. Încă sunt foarte puține legi care incriminează gânditul, deși sunt sigur că ăia de la Washington se străduiesc din răspuțeri să le promulge. Nu, indiferent ce bănuieți va fi avut dragul de sergent în privința mea, era liber să le aibă. Dar acum că se hotărâse să acționeze în acord cu gândurile lui necreștinești, viața mea devenise un talmeș-balmeș. Dexter Dezaxatul se preschimba iute în Dexter Dementul.

De ce? Cum începuse toată treaba asta urâtă? Nu făcusem altceva decât să fiu eu însumi.